

Brácha Erik

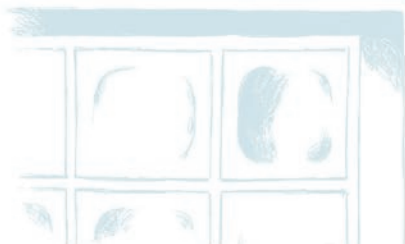
Brácha je starý, vysoký a trochu smradlavý.

Stříká na sebe voňavku, která je ještě smradlavější než on sám. Nemá tak starý jako rodiče, ale je dost starý na to, aby měl chlupy na bradě. Má vlasy po ramena, nosí černá trička s nápisy, co se nedají přecíst, a černé kalhoty, které mají víc děr než kalhot. Je už vyšší než máma, vyšší než táta, vyšší než velký fikus u nás na chodbě. Ale pořád se tak ohýbá a krčí, že to nejde moc poznat.

V pokoji má plakáty zpěváků, co vypadají jako upíři, a zpěvaček, co vypadají jako smutné a hladové čarodějnice. Hudba, kterou poslouchá, zní, jako když se nám pokazila lednice. Ze svého pokoje fakt nepoznám, co je lednice a co brácha.

On sám taky vypadá jako upír. To se mi líbí. Můžu si s ním hrát na unavenou dámu (já), co jde tajemným hradem (naším sklepem) a přepadne ji upír (brácha). Sehnala jsem kvůli tomu i česnekovou polívku v prášku, slabinu všech upírů. Tím ho jako posypu a zaženu.

Jenže si moc nehrajeme. Bud' mě brácha neslyší přes tu lednici, co má ve sluchátkách, nebo mě nevidí, protože má vlasy i přes oči. A navíc jsem mu jen po pupek.

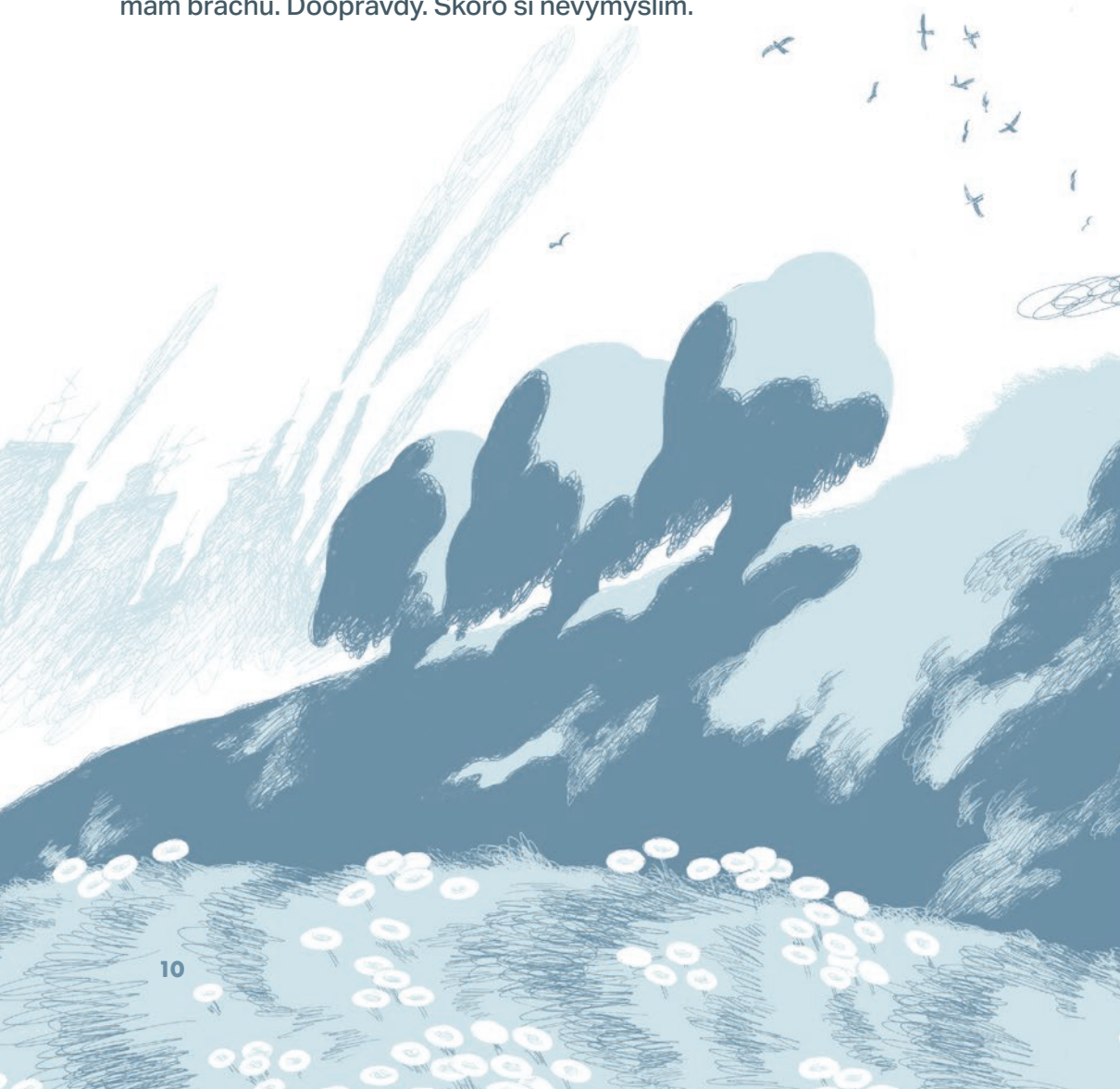

Upír by byl brácha skvělý! Miluje totiž zimu. Okno má otevřené, i když venku mrzne, a v létě si přenáší postel do sklepa, kde je víc chladno.

Taky často přes den spí a na slunku se hned spálí.

Ještě o bráchovi musíte vědět jednu věc. Nikdy nedělá to, co mu kdo řekne. Když mu někdo řekne „jdi vpravo“, jde vlevo, i když pak nedojde, kam chtěl.

Jednou mu máma v zimě řekla: „Pořádně se obleč, venku mrzne.“ A já bych se vsadila, že šel do pokoje pro nůžky. Protože pak měl kalhoty ještě děravější než ty, ve kterých ho máma viděla. Takového mám bráchu. Doopravdy. Skoro si nevymýšlím.

Jezero

To léto jsme měli jet na dovolenou. Naši celý rok mluvili o moři, dívali se na fotky moře na internetu, prohlíželi si letáky plné moře, hotelů, bazénů a pláží. Jenže to zase nějak nestihli koupit nebo se možná nerozhodli, ke kterému z těch moří, hotelů, bazénů a pláží jet, protože všechny vypadaly stejně.

Tak jsme jeli do hor, stanovat na plácek k jezeru jako každý rok. Jezero je velké a jsou v něm ryby. Některé živé, některé ne. Jeli jsme autem já, máma, táta a brácha.

Přijde vám divné, že s námi jel pod stan i brácha?

Loni nejel, ale letos už naši věděli, jak na něj. Řekli mu: „Jó, už jsi dost starý, my se bez tebe obejdeme. Chápeme, že máš vlastní plány.“ Takže jet musel, aby neudělal to, co mu řekli.

Ve škole mě omluvili a jeli jsme týden před začátkem prázdnin. Bude to levnější a nebudou tam lidi, říkali rodiče.

A měli pravdu, když jsme přišli k jezeru, na tábořišti nebyla ani noha.

Rodiče byli nadšení, ale mně to přišlo děsivé. Chybělo tam víc než lidi. Normálně jsou na jezeře kachny a ve vzduchu komáři a kolem jezera hluk a odpadky. Celé to tam hučí a bzučí. Teď tam byl klid a čisto. Ale ne klid jako ve třídě, kde jsou děcka zticha a píšou písemku.

Byl tam klid jako ve třídě po vyučování, když jste po škole a padesátkrát přepisujete „Nebudu si vymýšlet“. Zkrátka když nikdo není ani ve vedlejších třídách, ani na chodbě a celá škola, kde je jinak furt kravál, jako by oněměla. Taková divná ozvěna to je nebo co.

„V jezeře se určitě vylíhnul kraken a všechny sežral!“ řekla jsem. Jenže na krakena nemají rodiče dost fantazie, takže dělali, že mě neslyší.

Za týden jsem zjistila, že na to, co se doopravdy v jezeře schovávalo, jsem neměla dost fantazie ani já.

Dali jsme se do stavění stanu.

Byla to fakt fuška. Každý rok ten stan stavíme a každý rok nám chybí nějaká část. Máma říká, že je kradou myši na půdě. S tím nesouhlasím, protože k čemu by myším byl takhle velký stan?

„Možná jsou dost chytré na to, aby si ho zmenšily,“ odpovídá ona.

Myslím, že vymýšlení mám přece jenom po mámě.

Postavili jsme ho po hodině hrozně dřiny, kdy jsme se částmi ze skládací stoličky snažili doplnit zmizelé díly.

A pak jsme přišli na to, proč je kolem takový klid. Natáhli jsme si totiž plavky a šli se koupat.

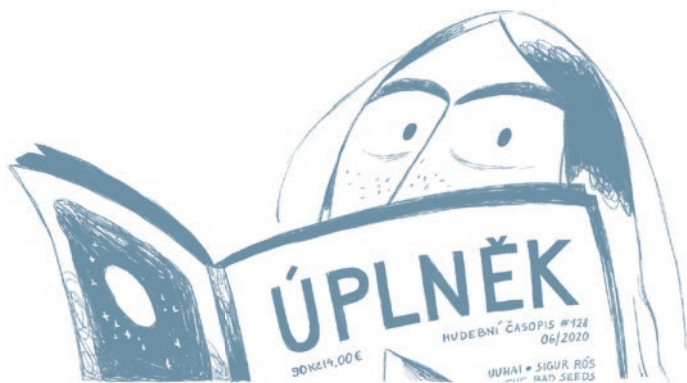

Voda byla jako led. Vím, to se tak říká a pak člověk plave a je to v pohodě, ale tohle nebylo v pohodě. Voda byla jako ledová tříšť. Mimo vodu všude normální léto, slunko pražilo jako sporák, ale jezeru to bylo fuk. Vlezla jsem tam po kotníky a jako by mi je usekli. Kousek vedle pod břehem plavala námraza.

Nedala jsem to. Nedala to máma. Nedal to táta. Brácha to nezkoušel, četl si na břehu časopis.

Vylezli jsme, šli dělat večeri a pokoušeli se zahřát si promrzlé kotníky.

Brácha zvedl oči od časopisu. Viděl, že nikdo z nás nemá odvahu do vody vlézt, a věděl, že on tam musí.

Dokonce si nasadil brýle a šnorchl, aby ukázal, že to myslí vážně.

Ale černé triko si nesundal. Ještě aby se koupal jako normální člověk, to určitě.

A fakt to dal.
Vlezl tam celý a plaval doprostřed jezera.
Nevím, jestli upíři chodí plavat, ale pokud jo, tak rozhodně
v rozevlátém černém tričku a do ledové vody jako brácha.

Nešlo se na něj dívat, byla nám z toho moc velká zima.
Proto jsme se k jezeru otočili zády.
„Jestli tam Erika trefí šlak, tak za ním neplavu,” řekl táta.
„Nestraš,” zašklebila se máma.
Mě to nevystrašilo, nebyl tu nikdo, kdo by bráchu mohl trefit. Ani
šlak se do takové zimy nepohne. Pro jistotu jsem bráchu sledovala.
Doplaval doprostřed jezera a začal s potápěním. Musela jsem si
loknout horkého čaje, abych ten pohled vydržela.